

Verspilde energie! De
verplaatste spoorbrij
op de weg naar De-
mak hield de troepen
niet tegen.

Het Leger helpt.

Nu onze Tijgers doorgetrokken zijn en wij hier in Semarang hen nog maar een enkele keer bij ons mogen zien, slaken wij menige zinwilt. Niet, omdat we zo blij zijn, dat die Tijgers weg zijn. Integendeel, wij missen ze met en in alles! Gelukkig dat de Tijgers er voor zorgen, dat we water hebben uit Oengaran. Nu zouden er immers geen galante Tijgerrijders zijn, die ons de emmers uit de handen nemen om 't water uit de drums naar de badkamer te slepen. Op de scholen zijn nog niet alle boeken aanwezig. Veel moet door de leerlingen worden overgeschreven. Zet een leerting met erg veel huiswerk en moest daarbij nog een stuk uit een geleend boek worden overgeschreven, dan vroeg het slachtoffer aan een van de pleegbroers met haar allerliefste stemmetje: "Arie wil je deze les voor me overschrijven?" En Arie trok een stoel bij in de studeerkamer, die anders "Out of bounds" is voor de Tijger, en begon ijverig te pennen, hoewel hij eigenlijk liever zat te lezen.

Uren kon een andere knaap zintenen tekenen, omdat die leerling geen Rembrandt talent bezit. Zo werd geholpen met de moderne talen door samen een stuk te lezen of woordjes te overhoren. Een andere keer kwamen passer en drieboek er bij te pas. Maar ook bleken enigen huishoudelijke talenten te bezitten. Ze maakten "de kachel" (arang vuurtje) voor me aan. Hielgen met de vaat af te wassen en zetten keurig netjes de boel op 'n plaats neer.

Brave Tijgers, Ik zou nog vele feiten kunnen opsommen, maar ik wil niet onbescheiden: zijn door nog meer plaatsruimte in te nemen. Ik wil alleen dit nog zeggen, en met mij waarschijnlijk vele Semarangers, dat jullie niet alleen door het brengen van recht en veiligheid, maar ook door jullie gulle hulpvaardigheid een grote plaats in ons hart hebt ingenomen.

"Mams"

Getrouwd:

JOHN H. WILLE
Sergt. Maj. L. T. D.
P.A. FEDDING v. BERKHOUT
Mil. Hospitaal
Parallelweg 2
10 Sept. 1947.

WELVARIA.

Foto-Studio.

Met ingang van 15 Sept. a.s. kan de Afd. Fotografie van het Bijkanloor Dienst Welzijn — Midden-Java gevestigd op Bodjong No. 51 zijn werkzaamheden volledig aanvangen.

De volgende service kan verleend worden:

Ontwikkeln van 6 x 9 films f. 0.50
Idem 35 mm. band " 1.—
Afdrukken: 6 x 9 films " 0.20
Vergroten: " 9 " " 0.20
Idem 9 x 12 " " 0.40
Idem 13 x 18 " " 0.75
Idem 18 x 24 " " 1.50

De winkel is geopend dagelijks behalve des Zondags en des Woensdags van 09.00 — 12.00 u. en van 14.00 — 16.00 uur.

Alle werkzaamheden moeten bij bestelling vooruit betaald worden en opdrachten als "ontwikkeln en van elk goed negatief 5 afdrukken" kunnen niet worden aangenomen.

In het algemeen laat men dus eerst ontwikkeln en bestelt en betaalt dan meteen het gewenste aantal afdrukken.

Weest kanig met uw bestellingen want het komt voor dat 40 afdrukken geleverd moeten worden van één persoon op een foto. Dit is ruineus voor onze papier-voorraad.

In het algemeen wordt van groepsfoto's geleverd een aantal afdrukken overeenkomend met het aantal personen op de foto plus één.

Speciale opnamen van bijzondere aard waarvan vele exemplaren worden verlangd, kunnen slechts afdrukt worden in overleg met den leider van de Fotografie Afdeling.

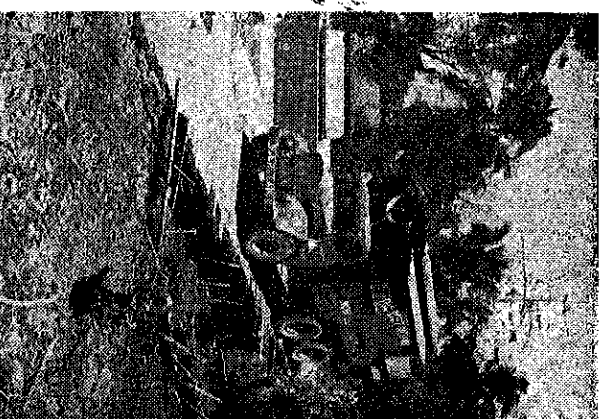
In ieder geval wordt zuinigheid bij bestelen van afdrukjes steeds voorbehouden.

Met het ontwikkeln van een filmpje is ongeveer één week gemiddeld, met afdrukken 14 dagen.

Worden door één persoon verscheidene films aangeboden van verschillende personen, dan moeten deze films ieder in een afzonderlijke enveloppe met duidelijke vermelding van naam en onderdeel worden ingeleverd.

De Tafeltennis wedstrijden in de Happy World die plaats zouden vinden op 13 en 14 September a.s. zijn uitgesteld tot 20 en 21 September a.s.

De fameuze Goocheelaar en Telepaath Jonglisto met zijn charmante assistente treden vanaf Maandag 15 September op voor alle onderdelen van de "T" Brigade in Salatiga en Ambarawa. In de Garnizoens orders vindt men hierover nadere mededelingen.

Welfare aan het front. De caantine-auto waagt zich over een verrukke brug.

Moeder.

Zij heeft geen luttje; ook is ze niet beroemd.
Ze zag nooit haar naam in grote kranten prijken;
Door oedlen en voorname wordt zij niet genoemd.
Haar naam is niet in tel bij machtingen en rijkens...

Maar als nu 'n moeder... stille zachte vrouw,
Die moedig jing de diepten van haar leven;
Die in haar mateloze moedertrom
Het beste aan haar kind heeft meegewezen.

Ze weet dat haar handen zich eerlijk wouwen,
Nu 'n 't verre land op post moet stuur.
En haar gebed stijgt op tot den Gevoel:
..... Heer, laat mijn jongen niet alleen daar gaan:.....

Zij wacht op mij, zoals een moeder wachten kan:
Geduldig, biddend en niet stil verlaten.....
Moeder, ik kom.....! En 't allerbeste is dan
Mijn kus op Uwe ringelinge wangen!

Vormingscentrum Salatiga.

M.A.V. heden heeft de Dienst Vorming en Sociale Zaken der T. Brigade een Vormingscentrum geopend. Het is gelegen aan de Regenteslaan 44. Er zijn een tweetal klaslokalen, waar lesgegeven kan worden. Het ligt ook in de bedoeling de gramphonconcerten klassieke muziek aldaar voor enkele muzikiehebers te hervatten. Voorts is het Vormingscentrum in de eerste plaats ook bestemd voor diegenen, die een rustige plek voor studie, correspondentie of lectuur zoeken.

Boefje ?

Ik weet niet of ik de kleine Bedoh, die tegenover me staat en me met zijn slimme oogjes enigzins angstig aankijkt, zo mag noemen. De Chicago Tribune correspondent Quentin Pope, die bij me is, kan het bijkbaar ook niet over zijn hart verkrijgen dit kereltje als een misdadiger te beschouwen. Hij klopt hem benoedigend op zijn schouder, strijkt hem door het wilde haar en bekijkt hem peinzend, zoals een vader die zijn zoon op iets heeft betrappt en het elendig vindt hem te moeten straffen.

Maar Bedoh heeft een grote klapokfabriek in brand gestoken, nog pas enkele dagen geleden. Dat kan niet worden geluid en dat kunnen de Nederlanders niet zonder meer toestaan. Ook de Javanen weet, dat brandstichters zich buiten de wet stellen en een gevaar betekenen voor de samenleving. Vandaar dat zij naar de soldaten zijn gekomen en hebben gezegd: daar woont een brandstichter, de kleine Bedoh. Toen is Bedoh natuurlijk opgehaald en hij was niet zo slim of hij praatte zich vast, zo vast dat hij eindelijk niet anders kon dan de waarheid vertellen.

Een sergeant van de T.N.I. was bij hem gekomen, hij noemde de naam, en had hem gevraagd, de fabriek in brand te steken. Bedoh heeft gewaagd. Toen heeft de sergeant wat krachtiger taal gebruikt, waarbij het woord doodslaan dikwijls te pas kwam. Zo kwam het, dat de jongen op zekere avond naar de fabriek

sloop en het flesje met benzine en springstof met kracht midden in de grote goedgehangen wiefp. En dan weg hollen. Hij had wel in angst gezeten voor de soldaten, maar de schrik voor den sergeant had het gewonnen.

De fabriek brandde uit, maar de beloofde kleren kreeg Bedoh niet, den sergeant zag hij niet terug. Wel kwamen de soldaten hem halen. Hij had er ook niet over moeten praten. Maar, dit geheim en deze angst was te groot voor een kind om alleen te dragen. Hij moest het toch even te genover iemand kunnen luchten.

Nu stakt hij tussen al deze grote mensen in, die hem niet verstaan en die hij niet verstaat, die het goed met hem menen, maar die niet tot hem kunnen doordringen, want niet alleen de taal staat tussen hen in, doch ook de propaganda van vijf jaren.

Iemand presenteert een sigaret. De aanstekel met het dansende vlammetje gaat de kring rond. Bedoh's ogen schitteren en krijgen weer belangstelling. Is het voor het fuur, dat hij ziet en herinnering oproept aan vernieling? Of het mechaniek, dat met een druk een vlam doet opspringen? Zoals iedere jongen zich voor technische kunstjes interesseert?

Ik denk het laatste. Ik geloof bij nader nzien toch niet, dat dit een boefje is. Niet Bedoh, maar de sergeant, die hem presie en tentallen andere jongens tussen de tien en de vijftien jaar, en... de gehele Tenta, die kinderen gebruikt, waar zij zelf te bang is.

M. B.

en naar geen strijt op tot den Uetrouwer:
....., Heer, laet mijn jongen niet alléén daar gaan:
Zij wacht op mij, zoals een moeder wachten kan.
Geduldig, biddend en met stil verlangen:
Moeder, de kom.....! En 't allerbeste is dan
Een kus op Uwe vinnige wang!

Vormingscentrum Salatiga.

M.I.V. heden heeft de Dienst Vorming en Sociale Zaken der T. Bri-gade een Vormingscentrum geopend. Het is gelegen aan de Regentsisaan 44. Er zijn een tweemaal klasklokken, waar lesgegeven kan worden. Het ligt ook in de bedoeling de Gramphofoonconcerten Klasseke muziek aldaar voor enkele muzikkliehebers te hervatten. Voorts is het Vormings-centrum in de eerste plaats ook bestemd voor diegenen, die een rustige plek voor studie, correspondentie of lectuur zoeken.

Boefje ?

Ik weet niet of ik de kleine Bedoh, die tegenover me staat en me met zijn slimme oogjes angstig aankijkt, zo mag noemen. De Chicago Tribune correspondent Quentia Pope, die hij me is, kan het bijbaer ook niet over zijn hart verkrijgen dit kereltje als een misdadiger te beschouwen. Hij klopt hem benoedigend op zijn schouder, strijkt hem door het wilde haar en bekijkt hem peinzend, zoals een vader die zijn zoon op iets heeft betrapt en het allendig vindt hem te moeten straffen.

Maar Bedoh heeft een grote karpokfabriek in brand gestoken, nog pas enkele dagen geleden. Dat kan niet worden geduld en dat kunnen de Nederlanders niet zonder meer toe staan. Ook de Javanen weet, dat brandstichters zich buiten de wet stellen en een gevaar betekenen voor de samenleving. Vandaar dat zij naar de soldaten zijn gekomen en hebben gezegd: daar woont een brandstichter, de kleine Bedoh. Toen is Bedoh natuurlijk opgehaald en hij was niet zo slim of hij praatte zich vast, zo vast dat hij eindelijk niet anders kon dan de jaarheid vertellen.

Een sergeant van de T.N.I. was bij hem gekomen, hij noemde de naam, en had hem gevraagd, de fabriek in brand te steken. Bedoh heeft gewelgerd. Toen heeft de sergeant wat krachtiger taal gebruikt, waarbij het woord doodslaan dikwijls te pas kwam. Zo kwam het, dat de jongen op zekere avond naar de fabriek

sloop en het flesje met benzine en springstof met kracht midden in de grote goedgebouwde wierp. En dan weg hollen. Hij had wel in angst gezeten voor de soldaten, maar de schrik voor den sergeant had het gewonnen.

De fabriek brandde uit, maar de beoorde kleren kreeg Bedoh niet, den sergeant zag hij niet terug. Wel kwamen de soldaten hem halen. Hij had er ook niet over moeten praten. Maar, dit geluk en deze angst was te groot voor een kind om alleen te dragen. Hij moest het toch even tegevoert iemand kunnen luchten.

Na sitat hij tussen al deze grote mensen in, die hem niet verstaan en die hij niet verstaat, die het goed met hem menen, maar die niet tot hem kunnen doordringen, want niet alleen de taal staat tussen hen in, doch ook de propaganda van vijf jaren.

Iemand presenteert een sigaret. De aansteker met het dansende vlammetje gaat de kring rond. Bedoh's ogen schitteren en krijgen weer belangstelling. Is het voor het vuur, dat hij ziet en herinnering oproept aan vertelling? Of het mechaniek, dat met een druk een vlam doet opspringen? Zoals iedere jongen zich voor technische kunstjes interesseert?

Ik denk het laatste. Ik geloof bij nader inzien toch niet, dat dit een boefje is. Niet Bedoh, maar de sergeant, die hem preste en tientallen andere jongens tussen de tien en de vijftien jaar, en ... de gehele Tentara, die kinderen/geboukt, waar zij zelf te bang is.

M. B.

miners geen galante Tigerridders zijn, die ons de emmers uit de handen nemen om 't water uit de drums naar de badkamer te sloop.

Op de scholen zijn nog niet alle boeken aanwezig. Veel moet door de leerlingen worden overgeschreven. Zat een leerting met erg veel huiswerk en moest daarbij nog een stuk uit een geleest boek worden overgeschreven, dan vroeg het slachtoffer aan een van de pleegbroers met haar allerliefste stemmetje: „Arie wil je deze les voor me overschrijven?“ En Arie trok een stoel bij in de studeerkamer, die anders „Out of bounds“ is voor de Tiger, en begon ijverig te pennen, hoewel hij eigenlijk liever zat te lezen.

Uren kon een andere knaap zittens tekenen, omdat die leerling geen Rembrandttalent bezit. Zo werd geholpen met de moderne talen door samen een stuk te lezen of woordjes te overhoren. Een andere keer kwamen passer en drieboek er bij te pas. Maar ook bleken enigen huishoudelijke talenten te bezitten. Ze maakten „de kachel“ (arang vuurtje) voor me aan. Hielden met de vaat af te wassen en zetten keurig netjes de boel op z'n plaats neer.

Brave Tiggers, Ik zou nog vele feiten kunnen opsommen, maar ik wil niet onbescheiden zijn door nog meer plaatsruimte in te nemen. Ik wil alleen dit nog zeggen, en met mij waarschijnlijk vele Semarangers, dat jullie niet alleen door het brengen van recht en veiligheid, maar ook door jullie gulle hulpvaardigheid een grote plaats in ons hart hebt ingegenomen.

„Mams“

Getrouwd:
JOHN H. WILLE
Sergt. Maj. L. T. D.
P. A. TEBDING v. BERKHOUT
Mil. Hospitaal
10 Sept. 1947.
Parallelweg 2

MASMAN & STROINK SMC.

uen verlang, kunnen sneris arge-drukt worden in overleg met den leider van de Fotografie Afdeling.

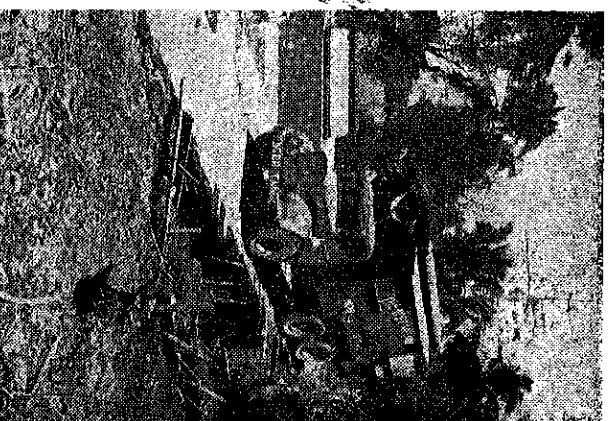
In ieder geval wordt zuinigheid bij bestellen van afdrukjes steeds voorbehouden.

Met het ontwikkelen van een filmpje is ongeveer één week gemoeid, met afdrukken 14 dagen.

Worden door één persoon verscheidene films aangeboden van verschillende personen, dan moeten deze films ieder in een afzonderlijke enveloppe met duidelijke vermelding van naam en onderdeel worden ingeleverd.

De Tafeltennis wedstrijden in de Happy World die plaats zouden vinden op 13 en 14 September a.s. zijn uitgesteld tot 20 en 21 September a.s.

De fameuze Goochelaar en Telepaath Jonghiso met zijn charmante assistente treden vanaf Maandag 15 September op voor alle onderdelen van de „T“ Brigade in Salatiga en Ambarawa. In de Garnizoens orders vindt men hierover nadere mededelingen.

Welfare aan het front. De caritative auto waagt zich over een wakkere brug.

Gastvrijheid.

Wanneer men Salatiga, eens het vacante-oord van Midden-Java binnenkomt, ziet men een groot bord, waarop in enigzins verbleekte letters te lezen staat: „Hospitality for everybody, who respects our constitution.” Gastvrijheid voor iedereen. Welkom vreemdeling! Het dateert bijkbaar nog uit de Engelse bezettingstijd. Men treft trouwens meerdere Engelse opschriften. Nederlands heeft in de repoebliek afgedaan. Of wist men in Djocja ook al, dat een Engelsman toch niets anders dan Engels verstaat? Alle verdere spreken en opschriften zijn in het Maleis. En dat zijn er vele. Opzittende opschriften — brallende opschriften en schunnige opschriften. Maar daar wil ik het niet over hebben. Ik wil slechts schrijven over dat éne: Gastvrijheid!

Gastvrijheid is een schone deugd. Ook de Repoebliek wil die deugd beoefenen, mits men het maar met haar eens is. Als men maar met hen scheldt op alles wat Nederlands is en een handje helpt om de repoebliek in het zadel te zetten.

Gastvrijheid. De lui van Djocja zijn zeer goede gastheren. Daarvan getuigt dagelijks de opgejaagde en uitgehongerde bevolking — daarvan zijn de van huis en haard verdreven Chinezen het levend bewijs! Hospitality for everybody! Al een even schoonklinkende leuze als „Merdeka”, maar ook weer een leuze zonder meer. Gastvrij is de repoebliek voor iedere vreemdeling, die naar Djocja komt en waarvan men verwachtten kan, dat die in het buitenland reclame voor hen zal maken. Gastvrij voor iedere officiële persoonlijkheid, omdat men die zand in de ogen kan strooien en zijn steun nodig heeft bij de V.N. Gastvrij is de repoebliek voor iedere rampokker, moordenaar en corruptieve ambtenaar.

Gastvrijheid. Aan de buitenlandsse consuls, die in opdracht van hun regeringen een onderzoek komen instellen, wordt ook gastvrijheid verleend. Met veel buitgingen en striksges worden de hoge gasten ontvangen. Er is een erewach; er zijn officiële ontvangsten. Soekarno zet zijn beste Indonesische beentje voor en heeft zijn Jappenlaarzen angstvallig verstoopt. En in een pers-interview verklaren de gasten: „In Djocja gaat het leven zijn normale gang; het is er rustig en goed geregeld.” En opnieuw wordt de Nederlandse „agressie” veroordeeld.

Gastvrijheid! „In de nacht van Maandag op Dinsdag deed een gewapende bande een georganiseerd aanval op een onzer voorposten. De aanvallers werden verdreven, maar ontvoerden in een kampong een twaalftal bewoners.”

Gastvrijheid! „In een kampong ten Z.-W. van werden 15 Indonesiers, waaronder zes vrouwen, vermoord.”

Viamine „G”

Een café zonder verlof is voor velen als een pijp zonder tabak: het trekt niet. Al stond er maar verlof B op: zwak alcoholische dranken. Maar als er alleen maar thee en koffie of een of ander „stroopje” te krijgen is..... Het is begrijpelijk, dat zo'n aankondiging oog en tong streelt, evengoeed als het voor iedereen duidelijk is, dat niet maar Jan-en-alleman zulk verlof krijgt. Hij mocht soms eens mistasten en dan zou al weldra een groot deel van de wijn in de naan, maar van de wijsheid in de kan zijn. En normaal gesproken hoort verstand ergens anders thuis.

Maar goed: er wordt verlof gegeven: verlof om te schenken, verlof om te drinken. Echter het een én het ander met mate — met kleine maatjes, als je tenminste goede maatjes wilt blijven met stoeppranden en wachtposten. Wanneer een van beiden de maat te rulin neemt, dan past het niet meer en het verlof is fluiten.

Verlof heeft voor ons, militairen, nog een andere betekenis: een langere of kortere tijd vrij zijn van het gewone werk, op een andere, betere plaats dan waar onze werkkring ligt, in gezelschap gewoonlijk van familieleden, van wie we gescheiden waren, tot herstel van krachten, die — op verschillende terrein — na inspanning om ontspanning vragen. Je hebt groot en klein, binnen- en buitenlands verlof. Maar altijd betekent het: welvervrijheid om naar lichaam en geest beter te worden.

En daarom denken wij eraan, rekenen we hoelang het kan en zal duren, verlangen we er naar. Na gedane arbeid is het goed rusten. Vroeger ging in Indië iedereen na kortere of langere tijd met verlof, met de bedoeling om gezonder, sterker, fitter, met meer levensmoed: in het kort: beter terug te komen. Om het werk, na die zeer nuttige of nodige onderbreking, met meer energie en lust voort te zetten. Want verlof betekent nooit: vrij zijn om je te buiten te gaan, je uit te leven. Eens dwars en dol doen, dat geeft niets. Maar kapot maken, weggooid, hetzij geïnt of gezondheid, daar kan toch niemand toestemming toe geven. Wel om op te knippen, eens lekker te eten, een film te zien, bij je goede kennissen huiselijkheids te vinden. Maar niet om God te vergeten, je vrij te maken van de kerk, aan je lichamelijke en morele frishheid een knak te geven. Je bent vrij, echt vrij om van alles te doen en goed te doen, waar je anders geen tijd en gelegenheid voor hebt.

Bewegingsvrijheid, maar.....

op het goede pad.

Pak Kebon.

Gastvrijheid! „Bij een poging om de Chinese bezittingen te..... in brand te steken werden zes rampokkers gearresteerd.”

Gastvrijheid! Dit zijn slechts enkele kranten-berichten. Dit is, wat de repoebliek onder gastvrijheid verstaat.

„Hospitality for everybody, who respects our constitution.” Van gastvrijheid heb ik nog niet veel bemerkt; over „respect” zal ik maar zwijgen!

J.V.A.

Een Zuiveringsactie die een Militaire Wandeling werd.

Steeds weer, elke dag opnieuw trekken grotere en kleinere partouilles de randgebieden van Salatiga in, om de verkeerde elementen, die zich daar nog mochten ophouden, op te sporen en de teruggetrokken benden te laten weten, dat zij zich uit de buurt hebben te houden. Dat dit ondanks de order „Staakt het vuur” nodig is, blijkt wel uit de talrijke incidenten, die dagelijks voorkomen. Dan weer zijn het mortierbeschietingen van onze posten, dan weer wordt de kampongbevolking lastig gevallen en worden hun huizen in brand gestoken.

En om herhaling hiervan te voorkomen trekken elke dag onze mannen er weer op uit. Gisterenmorgen stond de sergeant van de week van 1-2-6-R.I. om half vijf al weer voor de bedden om zijn „Opstaan mannen, opstaan!” te laten horen.

Eerst nog even versuft, vanwege de vroegte, komt de een na de ander onder zijn klamboe vandaan. De sufheid duurt echter niet lang; dank zij de frisse morgens van Salatiga, en even later staat iedereen blikkerend in de rij om bij de kok zijn portie brood en koffie te halen. Vlug wordt er dan nog even appel gehouden en om zes uur staat de hele compagnie klaar op de wagens om te „Rijden maar!”

Samen met de vierde compagnie en het carrierpeloton gaat het paar de gereedstellingen. Om zeven uur is deze plaats bereikt, stijgen de mannen van de wagens af en kisten vlot hun plaatsen in. Dit alles is reeds routinewerk geworden en daarom kan al spoedig worden afgemarcheerd en gaat de actie, die geen actie zal worden, beginnen.

De carriers gaan vooruit om de weg te verkennen. Erg ver komen ze echter niet, enige honderden meters verder komen ze voor dusdanige valkuilen, dat de inzittenden zich voorlopig met pionieren kunnen bezig houden. Zij krijgen hierbij echter de hulp (en dit is heus niet de eerste keer) van een aantal enthousiaste kampontbewoners, die met hun patijs iverrig meehelpen om het obstakel uit de weg te ruimen. En dan glijden de carriers een voor een over het mulle zand de kampong in. Zij ratelen over de smalle hobbelpaadjes, terwijl de bemanning het terrein links en rechts in het oog houdt en elk zijweggetje afkijkt. Daarna glijden ze door de open sawahvelden en weer een volgende kampong in.

En hier achter komt de infanterie. Voorop hun eigen verkenners, de kerels die alles moeten zien en alles moeten opmerken en altijd, elk ogenblik klaar zijn om de trekker van hun wagon over te halen. Dan komt de compagnie in zodanige formatie dat zij steeds waar nodig kan ingrijpen.

Deze keer was het echter nergens nodig om in te grijpen.

H.M.

WEEST VOORZICHTIG!

Gastvrijheid. De lui van Djocja zijn zeer goede gastheren. Daarvan getuigt dagelijks de opgejaarde en uitgehongerde bevolking — daarvan zijn de van huis en haard verdreven Chinezen het levend bewijs! Hospitality for everybody!

Al een even schoonkinkende leuze als „Merdeka“, maar ook weer een leuze zonder meer. Gastvrij is de repoebliek voor iedere vreemde, die naar Djocja komt en waarvan men verwacht kan, dat die in het buitenland reclame voor hen zal maken. Gastvrij voor iedere officiële persoonlijkheid, omdat men die zand in de ogen kan strooien en zijn steun nodig heeft bij de V.N. Gastvrij is de repoebliek voor iedere rampokker, moordenaar en corruptieve ambtenaar.

Gastvrijheid. Aan de buitenlandse consuls, die in opdracht van hun regeringen een onderzoek komen instellen, wordt ook gastvrijheid verleend. Met veel buitgingen en strijkgages worden de hoge gasten ontvangen. Er is een erewachter; er zijn officiële ontvangers. Soekarno zet zijn beste Indonesische beentje voor en heeft zijn Japenlaarzen angstvallig verstopt. En in een pers-interview verklaren de gasten: „In Djocja gaat het leven zijn normale gang; het is er rustig en goed geregeld.“ En opnieuw wordt de Nederlandse „agressie“ veroordeeld.

Gastvrijheid! „In de nacht van Maandag op Dinsdag deed een gewapende bende een georganiseerde aanval op een onzer voorposten. De aanvallers werden verdreven, maar ontvoerden in een kampomg een twaalftal bewoners.“

Gastvrijheid! „In een kampomg ten Z.-W. van werden 15 Indonesiers, waaronder zes vrouwen, vermoord.“

om ontspanning vragen. Je hebt groot en klein, binnen- en buitenlands verlot. Maar altijd betekent het: welverdende, soms broodnodige rust en vrijheid om naar lichaam en geest beter te worden.

En daarom denken wij eraan, rekken we hoe lang het kan en zal duren, verlangden we er naar. Na gereger ging in Indië iedereen na kortere of langere tijd met verlof, met de bedoeling om gezonder, sterker, frischer, met meer levensmoed: in het kort: beter terug te komen. Om het werk, na die zeer nuttige of nodige onderbreking, met meer energie en juist voort te zetten. Want verlof betekent nooit: vrij zijn om je te buiten te gaan, je uit te leven. Bèns dwaas en dol doen, dat geeft niets. Maar kapot maken, weggoeden, hetzij geld of gezondheid, daar kan toch niemand toestemming toe geven. Wel om op te knappen, eens lekker te eten, een film te zien, bij je goede kennissen huiselijkheid te vinden. Maar niet om God te vergeten. Je vrij te maken van de kerk, aan je lichamelijke en morele frishheid een knak te geven. Je bent vrij, echt vrij om van alles te doen en goed te doen, waar je anders geen tijd en gelegenheid voor hebt.

Bewegingsvrijheid, maar.....
op het goede pad.
Pak. Rabon.

Gastvrijheid! „Bij een poging om de Chinese bezittingen te..... in brand te steken werden zes rampokkers gearresteerd.“

Gastvrijheid! Dit zijn slechts enkele kranten-berichten. Dit is, wat de repoebliek onder gastvrijheid verstaat.

„Hospitality for everybody, who respects our constitution.“ Van gastvrijheid heb ik nog niet veel bemerkt; over „respect“ zal ik maar zwijgen!

om bij de kok zijn portie brood en koffie te halen. Vlug wordt er dan nog even appel gehouden en om zes uur staat de hele compagnie klaar op de wagens om te „Rijden maar!“

Samen met de vierde compagnie en het carriepeloton gaat het naar de gereedstellingen. Om zeven uur is deze plaats bereikt, stijgen de mannen van de wagens af en nemen vlot hun plaatsen in. Dit alles is reeds routinewerk geworden en daarom kan al spoedig worden afgemarcheerd en gaat de actie, die geen actie zal worden, beginnen.

De carriers gaan vooruit om de weg te verkennen. Erg ver komen ze echter niet, enige honderden meters verder komen ze voor dusdanige valkuilen, dat de inzittenden zich voorlopig met pionieren kunnen bezig houden. Zij krijgen hierbij echter de hulp (en dit is heus niet de eerste keer) van een aantal enthousiaste kampomgbezoekers, die met hun natijns vierig meehelpen om het obstakel uit de weg te ruimen. En dan glijden de carriers een voor een over het mulle zand de kampomg in. Zij ratelen over de smalle hobbelpaadjes, terwijl de bemanning het terrein links en rechts in het oog houdt en elk zijweggetje afkijkt. Daarna glijden ze door de open sawahvelden en weer een volgende kampomg in.

En hier achter komt de infanterie. Voorop hun eigen verkenners, de kerels die alles moeten zien en alles moeten opmerken en altijd, elk ogenblik klaar zijn om de trekker van hun wapen over te halen. Dan komt de compagnie in zodanige formatie dat zij steeds waar nodig kan ingrijpen.

Deze keer was het echter nergens nodig om in te grijpen.

volk dat verdrukt en overheerst werd.

Intussen wordt de ene kilometer na de andere afgelegd, de ene „lot“ na de andere beklommen en evenzovele malen naar beneden afgezakt.

Op de goenoeng Boeloe wordt een genuef gerust. In de schaduwweg van een kampomghuisje vleit een der sectie's zich neer. Ze hadden evengoed ergens in Brabant op een boerenhof kunnen zitten. Enige vrouwen zitten kleren te herstellen en vertellen ons (voorzover wij Maleis verstaan) dat hun mannen op de sawah's aan het werk zijn. Er wordt direct een ketel thee voor de jongens neergezet en er heerst een ongedwongen echt prettige verhouding. De hospik maakt van de gelegenheid gebruik om zijn gillen voor „sakit panas“ (malaria) te verdelen, die vooral door de verstandige moeder dankbaar in ontvanging worden genomen. Een ander geeft sigaretten en weer een ander geeft wat brood, wat hier algemeen als een lekkernij geldt. En zo wordt er bij het commando „Voorwaarts“ weer vriendelijk afscheid genomen en heeft deze sectie meer vrede gebracht, dan zij ooit met bren en geweer had kunnen brengen.

Tegen half twee wordt dan na een zware doch mooie militaire wandeling van 17 kilometer de grote weg weer bereikt. Hier staat de cantinewagen al te wachten om aan de mannen eerst nog een kop lekkere koffie en de tien actie-sigaretten uit te delen.

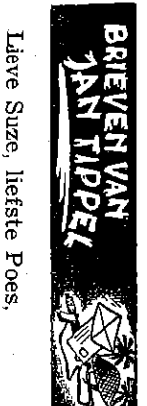
Daarna klimt iedereen snel op de gereedstaande drie-tonners, die hen om precies twee uur weer voor de deur van hun kwartieren afzetten.

WEEST VOORZICHTIG!

H.M.

schijnen in die bekende volksbuurt daar de feest te beschouwen as 'n gelegendigheid om de pelisie op stang te jagen.

Lieve Suzze, liefste Poes.

As ge de kraante leest, dan zied de overal stukkes over „onze jonges“. Mar mee schrijven komde d'r nie, d'r moef ok gehandeld worden. Nouw ister weer wé niuws oggericht: de „Makkersdienst“. 't Is 'n kommetee, de zorgt veur de demobelasatie en wel veurnamelijk om jullie en later de dienstlichtigen weer aan 'n baantje te helpen, as ge in de burgermaatschappij terug zijt. De mot gezet: Nederland begriipt haar taak tegenover julkie. De tijd van kwaadspreken is eindelijk voorbij. De veurlichting is goddaank stukken beter geworren en de regering is zoo verstaandig om nouw 'ns eindelijk open kaart te speulen en nie meer angstvallig alles wé Indié betroof, achter te houwen. En de veurlichting, nie alleenig in Nederland, mar ok in 't butenland hard noedig is, bewijst wel de houding van de Veiligheidsraad en de onwetendheid van de butenlanders en de pers. In Frankrijk wordt nouw de janhore van de padvinders gehouwen. Nederland slaat daar ok weer 'n goei figur.

ik zet me weer neer om mijn wekelijks brief aan je te schrijven. Ik zit in de kampong, in het netje, en ben ingekwartierd in een huis van waar ze bij ons rieten stoelen van maken. Het is er lekker koel en aster een mortiergranaat komt, hoef je teminste niet bang te wezen, asdat je onder het puin begraven wordt. Er staat een berri-berri in waar je op kent slapen, allemaal naast mekaar. Dat doenen de Javanen ook allemaal in één bed net as petonen in een houwer. Verder is er een tafel met één goot korter as de anderen of drie poten langer as de ene, zoals een pesselmist zou zeggen. Dat moet je maar bij mijn schrift in aanmerking nemen. De kaptein woont in een huis van steen, maar we hebben er eerst een dak op moeten leggen. Aan de deuren en de ramen beginnen we maar niet meer. Dat is niet de moeite vóór asdat tewe naar Djokja gaan. Ze schietten ommers al goed op met de kommissie van drie. Er bennen er al twee gekozen en die hoeven nouw nog alleen maar een derde te kiezen. Maar wat doenen ze nouw asseze allebei een andere willen kiezen. Meschien zeggen ze dan wel tegen ons: „doppen jullie je eigen boontjes maar...“

Gelukkig asdat de repelie-kijnen ons dat nouw eens haartijn hebben verteld. Ik zal je eens zo'n nieuwsbericht opsturen, dan heb je geen turf nodig, want dan lach je je eigen warm en eten ook niet, want dan heb je er meteen je buik vol van.

Voor alle zekerheid zal ik je maar wat houtere geweren opsturen. We hebben hier een hele rustkamer vol. Je ken ze hebben zonder en met ratel. (Die bennen voor gevorderden). Verder met bewegende trekker en met vaste trekker. Bij die met bewegende trekker hoort orgenek een rol klesepapier. Zullie gebruikten ze om de mensen de schrik op het lijf te jagen. Wij hangen er de klamboes aan op. Daar beinnen ze renze voor, net goed van lengte. En de sersjant van de week heeft maar aan de ratel te draaien en je bent wakker.

En 't gebeurde op die janhore, det d'r nen Franschman aan 'nen Nederlander vroeg, waarom de wij die Indonesiers nouw eigenlijk verdrukten, want die lui hadden groot gelijk de ze tegen de Nederlanders in opstand kwamen. Dieé Franschman had 'n boek van Max Havelaar gelezen, waarin de ke-loniale polletiek wter aangevalen. De Nederlander vroeg, hoe hij daar aan kwam. De Fransos zin det de moffen de boek in 't Fransch hadden laten vertalen en onder de bevolking verspreid hadden. Onze Nederlander heet hum echter aan 't verstand gebrocht, det 't zoo nie meer waar en de toestanden hil wé anders waren geworden. Toen geleufde de Franschman hum ok. Zo ziede, Piet, wé verkeerde veurlichting deen kar.

Maar de gevechten met de repeliek bennen op het ogenblik een beetje op de achtergrond gekomen. We denken nerges meer aan, as aan de strijd tussen de maandagcent en de donderdagcent. Die donderdagcent is een parasiet stond er in de krant en die parasiteert nouw op de oerouwe maandagcent. En die donderdagcent slikt die maandagcent op. En nouw is de algemene kreet: „Stop uw donderdagcent!“ En as de donderdagcent niet gauw gestopt wordt gooiden we het voor de veiligheidsraad, want zo is de toestand onhoudbaar. Misschien doen dan de grote vijf ook nog een cent in het zakje.

Verders hebben we deze Zondags weer eens gevoetbald tegen de Willembergade. Zo'n stelletje, dat toevallig niks te doen had, won met 3-0. We hebben in de afgelopen maanden in Semarang ook alle tijd gehad om te treinen en dat geeft derekt een grote voorsprong. Met-~~het~~skakelje, wronnen we met 7-1, maar daar ben ik niet gaan kijken. Dat vind ik zo'n flauw spelletje met zo'n wandelstok. As je mekaar er nouw een oplawaai mee mog geven! Echt een spel voor ouwe heren.

Verders is onze adjudant bezig om auto te leren rijden. Het eerste hobbelpaard heeft hij al gemold. Het lag niet aan hem, hoor, maar aan de weg. Die was niet breed genoeg. Nouw gaat hij het met een tank berberen.

De bakkers zijn ok aan 't sta-den geslagen. De minister had de subsidie mee 'nen cent verlaagd, maar van d'n anderen kaart kosten opzetten. 't Bleef dus veur hullie gelijk. Mar ze zijn toch gaan staan, waarom weet ik nie en zo heet 't grootste deel van Nederland 'n paar dagen gin brood ge-hand. En de wil wé zeggen. In plaatsen, waar ze nie straakten, stonden heele drommen smerre-gens vrung al veur de bakkerij om brood te bemachtigen. En of zullie nouw gelijk hebben of nie; staken veind ik 'n gemeen ding, want d'r wordt altijd 'n ander de dupe van. Daar mosten ze gewoonweg de doodstraf op zetten. Veural van de voeding motte aflijven. Dan hebben die dokters van Organon in Ooss 't beter gedaan. Die hebben de vitamine A ontdekt langs chemische weg. Dês nog 'ns beter werk! In Amsterdarn hebben ze weer Hartjesdag gehad. Ze makten daar vrugger zo'n soort van karneval van, mar sinds d'n oorlog waar 't veul verminderd. Nouw zijn ze weer 'ns aan de gang geweest en 't schijnt, det 't in de Jordaan nogal raak is gewist, want de pelisie heet d'r aan te pas motten kommen en d'r zijn heel wé 't 'ns nie tegen de moffen. Ze

Dat bennen zo de problemen, die ons bezig houwen, assewe bij de katrebiedlamp zitten te wachten op de zoveelste keer, asdat het vuren niet wordt gestraakt. Van de week hadden we een komplette aanval. Dat was net toen de consuls in Djokja zatten te kijken of feze, zich wel aan de orders nieuwen.

Zeg, Suzzke, weet je wel, asdat het vandaag net twee jaar geleeden is, asdat ik van jouw afscheid nam om voor één tot anderhalf jaar naar Indié te gaan. Ik wist toen niet, asdat het Indische jaren waren, en die tellen dubbel. Anders, ja anders niks. Anders was ik toch gegaan, want wé dachten toen ommers geen van beien aan die tijd, asdat we van mekare zouden zijn, maar dat de mensen in Indié zo blij zouden zijn asse de Hollanders trug kwamen om hen te helpen. Dat waren de laatste honderduizend echte zoenen toen en sinds die tijd is het surregaat net as deze honderduizend zoenen van hem, die-zich noemt

je
Jan.
Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

Het Thuisfront zit ok nie still. As ge de kraante leest, dan zied de overal stukkes over „onze jonges“. Mar mee schrijven komde d'r nie, d'r moef ok gehandeld worden. Nouw ister weer wé niuws oggericht: de „Makkersdienst“. 't Is 'n kommetee, de zorgt veur de demobelasatie en wel veurnamelijk om jullie en later de dienstlichtigen weer aan 'n baantje te helpen, as ge in de burgermaatschappij terug zijt. De mot gezet: Nederland begriipt haar taak tegenover julkie. De tijd van kwaadspreken is eindelijk voorbij. De veurlichting is goddaank stukken beter geworren en de regering is zoo verstaandig om nouw 'ns eindelijk open kaart te speulen en nie meer angstvallig alles wé Indié betroof, achter te houwen. En de veurlichting, nie alleenig in Nederland, mar ok in 't butenland hard noedig is, bewijst wel de houding van de Veiligheidsraad en de onwetendheid van de butenlanders en de pers. In Frankrijk wordt nouw de janhore van de padvinders gehouwen. Nederland slaat daar ok weer 'n goei figur.

En hoe isset nouw bij jullie? Nog nie veul goeds is wel, as ge zoo de legerberichten leest. En of de rapport van die consuls iets uit zal halen? De rippebielk zal hullie wel niks van die rooversbendes vertellen en jullie wel overal de schuld van geven. Asse nouw ok mar 'ns bij jullie aan 't front kommen kijken en ook 'ns 'n paar snijpers tegen 't lijf loopen, dan hédde teminste kans, det die butenlanders d'r ooggen ok 'ns open-gaan en de ze de toestand gaan zien, zooas die werkelijk is en nie zooas ze daar in Djokja vertellen. Ik heb goeie hoop, Piet, de men-heer van Mookar 't zaakje in Amerika veur mekaar kriegt, want dan zijn we 'n hil end in de goeie richting. Want d'r zal toch vandaag of merregen wel iets motten gebeuren, want as ge van al die slaachtiffers leest, dan gaat 't toch zoo ook nie langer. Mar al-lee, houdt 'r de moed mar in Piet. Sterkte en veul groeten van ons allemaal en omhelst deur oew Tante Kee.

Ze nieuwen zich er aan in Djokja. Nouw moet je mijn toch eens eerlijk zeggen, liefste Poeske. Is het bij jullie nouw echt zo'n strenge zomer, asdat jullie zitten te bibberen van de kouw? De extrinsten hebben namelijk een pampfiet rondgestroid, asdat omze eigen familie bibberde van de kouw vanweges de strenge winter. Assik dat zo lees moet er bar gebibberd worden in Holland. Daar is een heel regement extri-

je
Jan.
Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

ERIAL ZIJN SPIONNEN!

In de bogerden hangt alles vol mee fruit, mar oftet wel terecht zal kommen is ok nog 'n vraag, want ik zijn bang, det d'r veul zal verdorren. 't Gras verschreit ok al en ze hebben 'nen heelen hoop koeien moeten afslichten, zodat d'r ~~weer~~ wel volop vleesch is en allemaal ekstra bonnen worren uitgereikt, mar van de weinter zullen wet wel moeten besnieten.

't Is mar te hopen, det d'r gauw regen komt, anders loopt 't mis. De bakkers zijn ok aan 't staken geslagen. De minister had de subsidie mee 'nen cent verlaagd, mar van d'n anderen kaant kosten ze toch weer 'nen cent op 't brood opzetten. 't Bleeft dus veur hulle gelijk. Mar ze zijn toch gaan staken, waarom weet ik nie en zo heet 't grootste deel van Nederland 'n paar dagen gin brood gehad. En de wil wè zeggen. In plaatsen, waar ze nie straakten, stonden heele drommen smerrengens vruug al veur de bakkerij om brood te bemachtigen. En of zulhie nouw gelijk hebben of nie; staken veind ik 'n gemeen ding, want d'r wordt altijd 'n ander de dupe van. Daar mosten ze gewoonweg de doodstraf op zetten. Veural van de voeding motte afblijven. Dan hebben die dokters van Organon in Ooss 't beter gedaan. Die hebben de vitamine A ontdekt langs chemische weg. Dês nog 'ns beter werk! In Amsterdam hebben ze weer Hartjesdag gehad. Ze makten daar vruuger zo'n soort van karneval van, mar sinds d'n oorlog waar 't veul verminderd. Nouw zijn ze weer 'ns aan de gang gewist en 't schijnt, det 't in de Jor-daan nogal raak is gewist, want de pelisse heet d'r aan te pas motten kommen en d'r zijn heel wè klappen gevallen. En nouw gong 't 'ns nie tegen de moffen. Ze

uel d'r nen Fransman aan nen Nederlander vroeg, waarom de wij verdrukten, want die lui hadden groot gelijk de ze tegen de Nederlanders in opstand kwamen. Dieê Fransman had 'n boek van Max Havelaar gelezen, waarin de Koninklijke polletiek wter aangevallen. De Nederlander vroeg, hoe hij daar aan kwam. De Fransos zinde dat de moffen de boek in 't Fransch hadden laten vertalen en onder de bevolking verspreid hadden. Onze Nederlander heet hum echter aan 't verstand gebrocht, det 't zoo nie meer waar en de toestanden hi wè anders waren geworden. Toen geleufde de Franschman hum ok. Zo ziede, Piet, wè verkeerde veurlichting doen kan.

En hoe isset nouw bij jullie? Nog nie veul goeds is wel, as ge zoo de legerberichten leest. En of de rapport van die consuls iets uit zal halen? De rippeliek zal hulle wel niks van die rooversbendes vertellen en jullie wel overal de schuld van geven. Asse nouw ok mar 'ns bij julle aan 't front kommen kijken en ook 'ns 'n paar snijpers tegen 't lijf loopen, dan hedde teminste kans, det die buttenlanders d'r ooggen ok 'ns opengran en de ze de toestand gaan zien, zoos die werkelijk is en nie zoos ze daar in Djokja vertellen. Ik heb goeie hoop, Piet, de menheer van Mook 't zaakje in Amerika veur mekaar kriegt, want dan zijn we 'n hil end in de goeie richting. Want d'r zal toch vandaag of merregen wel iets moeten gebeuren, want as ge van al die slaachtoffers leest, dan gaat 't toch zoo ook nie langer. Mar allee, houdt 'r de moed mar in Piet. Sterkte en veul groeten van ons allemaal en omhelst deur oew

Tante Kee.

al twee gevouwen en wie hoveven nuw nog alleen maar een derde te kiezen. Maar wat doenen ze nuw asseze allebei een andere willen kiezen. Meschient zeggen ze dan wel tegen ons: „doppen jullie je eigen boontjes maar...”

Mar de gevechten met de republiek bemnen op het ogenblik een beetje op de achtergrond gekomen. We denken nerges-meer aan, as aan de strijd tussen de maandagcent en de donderdagcent. Die donderdagcent is een parasiet stond er in de Krant en die perasteert nouw op de oerouwe maandagcent. En die donderdagcent slikt die maandagcent op. En nouw is de algemene kreet: „Stop uw donderdagcent”. En as de donderdagcent niet gauw gestopt wordt gooien we het voor de veiligheidsraad, want zo is de toestand onhoudbaar. Misschien doen dan de grote vijf ook nog een cent in het zakje.

Dat bemnen zo de problemen, die ons bezig houwen, assewe bij de kârrebedlamp zitten te wachten op de zoveelste keer, asdat het vuren niet wordt gestaakt. Van de week hadden we een komplette aanval. Dat was net toen de consuls in Djokja zatten te kijken of feze, zich wel aan de orders hieuwen.

Ze hieuwen zich er aan in Djokja.

Nouw moet je mijn toch eens eerlijk zeggen, liefste Poeske. Is het bij jullie nouw echt zo'n strange zomer, asdat jullie zitten te bibberen van de kouw? De extrinstien hebben namelijk een panniel rondgestrooid, asdat onze eigen familie bibberde van de kouw vanweges de strange winter. Assik dat zo lees moet er bar gebibberd worden in Holland. Daar is een heel regement extri-

maar aan de ratel te draaien en je bent wakker.

Verders hebben we deze Zondag weer eens gevoetbald tegen de Willembrugade. Zo'n stelletje, dat toevallig niks te doen had, won met 3—0. We hebben in de afgelopen maanden in Semarang ook alle tijd gehad om te treinen en dat geeft derekt een grote voor-sprong. Met ~~hobbelpaard~~ wongen we met 7-1, maar daar ben ik niet gaan kijken. Dat vind ik zo'n flauw spelletje met zo'n wandelstok. As je mekaar er nouw een oplawaai mee mog geven! Echt een spel voor ouwe heren.

Verders is onze adjudant bezig om auto te leren rijden. Het eerste hobbelpaard heeft hij al gemold. Het lag niet aan hem, hoor, maar aan de weg. Die was niet breed genoeg. Nouw gaat hij het met een tank berberen.

Zeg, Suzuke, weet je wel, asdat het vandaag net twee jaar geleeden is, asdat ik van jou afscheid nam om voor één tot anderhalf jaar naar Indië te gaan. Ik wist toen niet, asdat het Indische jaren waren, en die tellen dubbel. Anders, ja anders niks. Anders was ik toch gegaan, want we dochten toen ommers geen van beien aan die tijd, asdat we van mekaar zouwen zijn, maar dat de mensen in Indië zo bij zouwen zijn asse de Hollanders trug kwamen om hen te helpen. Dat waren de laatste honderdduizend echte zoenen toen en sinds die tijd is het sunregaat net as deze honderdduizend zoenen van hem, die zich noemt

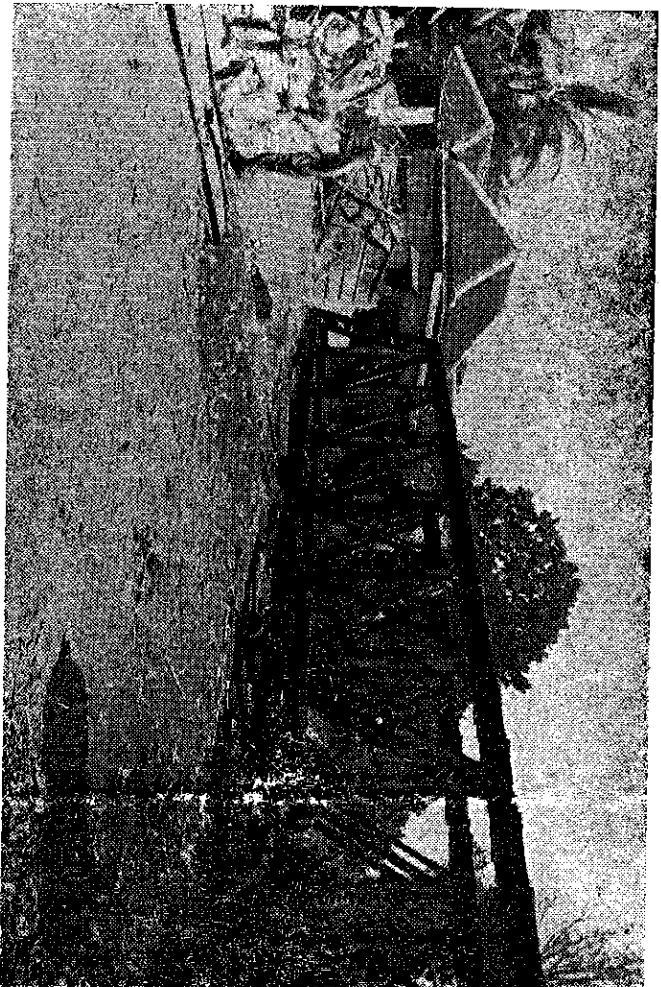
je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse der Infanterie

VERAL ZIJN SPIONNEN!

Moeder.

Ze heeft geen luitje; ook is ze niet beroemd.
Ze zag nooit haar naam in grote kranten prijken.
Door eedten en voornameken wordt zij niet genoemd.
Haar naam is niet in tel bij nachtingen en rijen...

Maar zij is mijn moeder... stille zachte vrouw,
Die moedig ging de diepten van haar leven;
Die in haar mateloze moedertrouw
Het beste aan haar kind heeft meegegeven.

Ze weet dat haar handen zich eerbiedig vouwen,
Nu ze in 't verre land op post moet staan.
En haar gebed stijgt op tot den Getrouwen:
„Heer, laat mijn jongen niet alleen daar gaan...”

Zij wacht op mij, zoals een moeder wachten kan:
Gebuldig, biddend en met stil vertrouwen.
Moeder, die kom...! En 't allerbeste is dan
Een kus op Uwse ringelinge wangjen!

Vormingscentrum Salatiga.

M.A.V. heden heeft de Dienst Vorming en Sociale Zaken der T. Brijade een Vormingscentrum geopend. Het is gelezen aan de Regentslaan 44. Er zijn een tweetal klaslokalen, waar lesgegeven kan worden. Het ligt ook in de bedoeling de gramophoonconcerten klassieke muziek aldaar voor enkele muzikliehebbers te hervatten. Voorts is het Vormingscentrum in de eerste plaats ook bestemd voor dagenen, die een rustige plek voor studie, correspondentie of lectuur zoeken.

Boefje ?

Ik weet niet of ik de kleine Bedodh, die tegenover me staat en me met zijn slimme oogjes enigszins angstig aankijkt, zo mag noemen. De Chicago Tribune correspondent Quentha Pope, die bij me is, kan het bijkbaar ook niet over zijn hart verkrijgen dit kereltje als een misdadiger te beschouwen. Hij klopt hem benoedigend op zijn schouder, strijkt hem door het wilde haar en bekijkt hem peinzend, zoals een vader die zijn zoon op iets heeft bestraft en het alledig vindt hem te moeten straffen.

Maar Bedodh heeft een grote Karpokfabriek in brand gestoken, nog pas enkele dagen geleden. Dat kan niet worden geduld en dat kunnen de Nederlanders niet zonder meer toestaan. Ook de Javanen weet, dat brandstichters zich buiten de wet stellen en een gevaar betekenen voor de samenleving. Vandaar dat zij naar de soldaten zijn gekomen en hebben gezegd: daar woont een brandstichter, de kleine Bedodh. Toen is Bedodh natuurlijk opgehaald en hij was niet zo slim of hij praatte zich vast, zo vast dat hij eindelijk niet anders kon dan de jwaarheid vertellen.

Een sergeant van de T.N.I. was bij hem gekomen, hij noemde de naam, en had hem gevraagd, de fabriek in brand te steken. Bedodh heeft gewaagd. Toen heeft de sergeant wat krachtiger taal gebruikt, waarbij het woord doodslaam dikwijls te pas kwam. Zo kwam het, dat de jongen op zekere avond naar de fabriek

sloep en het flesje met benzine en springstof met kracht midden in de grote goedgeang wierp. En dan weg hollen. Hij had wel in angst gezeten voor de soldaten, maar de schrik voor den sergeant had het gewonnen.

De fabriek brandde uit, maar de beloofde kleren kreeg Bedodh niet, den sergeant zag hij niet terug. Wei kwamen de soldaten hem halen. Hij had er ook niet over moeten praten. Maar, dit geheim en deze angst was te groot voor een kind om alleen te dragen. Hij moest het toch even te genover iemand kunnen luchten.

Nu stakt hij tussen al deze grote mensen in, die hem niet verstaan en die hij niet verstaat, die het goed met hem menen, maar die niet tot hem kunnen doordringen, want niet alleen de taal staat tussen hen in, doch ook de propaganda van vijf jaren.

Iemand presenteert een sigaret. De aansteller met het dansende vlammetje gaat de kring rond. Bedodh's ogen schitteren en krijgen weer belangstelling. Is het voor het vuur, dat hij ziet en herinnering oproept aan vernieling? Of het mechaniek dat met een druk een vlam doet opspringen? Zoals ledere jongen zich voor technische kunstjes interesseert?

Ik denk het laatste. Ik geloof bij nader inzien toch niet, dat dit een boefje is. Niet Bedodh, maar de sergeant, die hem preste en tientallen andere jongens tussen de tien en de vijftien jaar en de gehele Pantara, die kinderen gebruikt, waar zelf te bang is.

M. B.

Verspilde energie! De
verplaatste spoorbrug
op de weg naar De-
muk heeft de troepen
niet tegen.

Het Leger helpt.

Nu onze Tiggers doorgetrokken zijn en wij hier in Semarang hen nog maar een enkele keer bij ons mogen zien, slaken wij menige zucht. Niet, omdat we zo blij zijn, dat die Tiggers weg zijn. Integendeel, wij missen ze met en in alles! Gelukkig dat de Tiggers er voor zorgen, dat we water hebben uit Oengaran. Nu zouden er immers geen galante Tiggerrijders zijn, die ons de emmers uit de handen nemen om 't water uit de drums naar de badkamer te slepen.

Op de scholen zijn nog niet alle boeken aanwezig. Veel moet door de leerlingen worden overgeschreven. Zet een leerling met erg veel hulswerk en moest daarbij nog een stuk uit een geleend boek worden overgeschreven, dan vroeg het slachtoffer aan een van de pleegbroers met haar allerliefste stemmetje: „Arie wil je deze les voor me overschrijven?” En Arie trok een stoel bij in de studeerkamer, die anders „Out of bounds” is voor de Tiger, en begon ijverig te pennen, hoewel hij eigenlijk liever zat te lezen.

Uren kon een andere knaap zittens tekenen, omdat die leerling geen Rembrandtalent bezit. Zo werd geholpen met de moderne talen door samen een stuk te lezen of woordjes te overhoren. Een andere keer kwamen passer en driehoek er bij te pas. Maar ook bleken enige hushoudelijke talen ten te bezitten. Ze maakten „de kachel” (arang vuurtje) voor me aan. Hielpen met de vaat af te wassen en zetten keurig netjes de boel op z'n plaats neer.

Brave Tiggers, ik zou nog vele feiten kunnen opsommen, maar ik wil niet onbescheiden zijn door nog meer plaatsruimte in te nemen. Ik wil alleen dit nog zeggen en met mij waarschnijflijk. Yeh Semarangers, dat jultje niet alleen door het brengen van recht en veiligheid, maar ook door jultje die gulle hulpvaardigheid een grote plaats in ons hart hebt ingenomen.

„Mans”

Getrouwd:

JOHN H. WILLE
Sergt. Maj. L. T. D.
P.A. TEDDING v. BERKHOUT
Mil. Hospitaal
Parallelweg 2 10 Sept. 1947.

MELVARIA.

Foto Studio.

Met ingang van 15 Sept. a.s. kan de Afd. Fotografie van het Bijkantoor Dienst Welhare — Midden-Java gevestigd op Bodjong No. 51 zijn werkzaamheden volledig aanvangen.

De volgende service kan verleend worden:

Ontwikkelten van 6 x 9 films f. 0.50
Idem 35 mm. band „ 1.—
Afdrukken: 6 x 9 films „ 0.20
Vergrotten: 6 x 9 „ 0.20
Idem 9 x 12 „ 0.40
Idem 13 x 18 „ 0.75
Idem 18 x 24 „ 1.50

De winkel is geopend dagelijks behalve des Zondags en des Woensdags van 09.00 — 12.00 u. en van 14.00—16.00 uur.

Alle werkzaamheden moeten bij bestelling vooruit betaald worden en opdrachten als „ontwikkelten en van elk goed negatief 5 afdrukken” kunnen niet worden aangenomen.

In het algemeen laat men dus eerst ontwikkelen en bestelt en betaalt dan meteen het gewenste aantal afdrukken.

Weest karig met Uw bestellingen want het komt voor dat 40 afdrukken geleverd moeten worden van één persoon op een foto. Dit is ruime voor onze papier-voorraad.

In het algemeen wordt van groepsfoto's geleverd een aantal afdrukken overeenkomend met het aantal personen op de foto plus één.

Speciale opnamen van bijzondere aard waarvan vele exemplaren worden verlangd, kunnen slechts afdrukt worden in overleg met den leider van de Fotografie Afdeling.

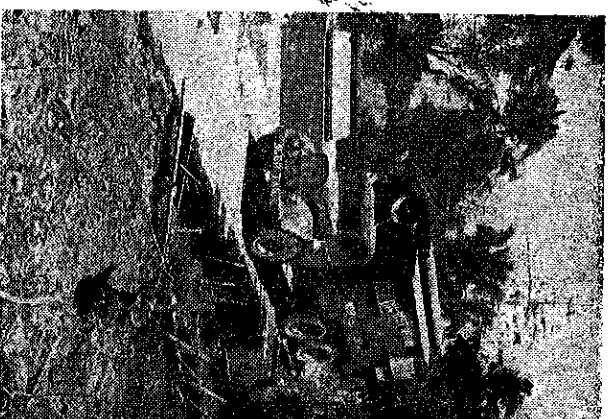
In ieder geval wordt zuinigheid bij bestellen van afdrukjes steeds voorbehouden.

Met het opwikkelten van één filmpje is ongeveer één week gemoed, met afdrukken 14 dagen.

Worden door één persoon verschillende films aangeboden van verschillende personen, dan moeten deze films ieder in een afzonderlijke enveloppe met duidelijke vermelding van naam en onderdeel worden ingeleverd.

De Tafeltennis wedstrijden in de Happy World die plaats zouden vinden op 13 en 14 September a.s. zijn uitgesteld tot 20 en 21 September a.s.

De fameuze Goochehaar en Telepaath Jonghistso met zijn charmante assistente treden vanaf Maandag 15 September op voor alle onderdelen van de „T” Brigade in Salatiga en Ambarawa. In de Carmilzoons orders vindt men hierover nadere mededelingen.

Welhare aan het front. De carterine auto waagt zich over een wraakke brug.

Nu 't is 't verre land op post moet staan.
En haar gebed stijft op tot den Getrouwen:
..... Heer, laat mijn jongen niet alleen daar gaan:.....
Zij wacht op mij, zoals een moeder wachtten kon.
Geduldig, biddend en niet stil verlangend.....
Moeder, ik kom..... En 't allerbeste is dan
Een kus op Uwe rimpelige wang!

Vormingscentrum Salatiga.

M. J. V. heden heeft de Dienst Vorming en Sociale Zaken der T. Britsade een Vormingscentrum geopend. Het is gelegen aan de Regentlesaan 44. Er zijn een tweetal klaslokalen, waar lesgegeven kan worden. Het ligt ook in de bedoeling de gramofoonconcerten klassieke muziek aldaar voor enkele muzikhebbers te herhalen. Voorts is het Vormingscentrum in de eerste plaats ook bestemd voor diegenen, die een rustig plek voor studie, correspondentie of lectuur zoeken.

Boefje ?

Ik weet niet of ik de kleine Bedoh, die tegenover me staat en me met zijn slimme oogjes enigszins angstig aankijkt, zo mag noemen. De Chicago Tribune correspondent Quentin Pope, die bij me is, kan het blijkbaar ook niet over zijn hart verkrijgen dit kereltje als een misdadiger te beschouwen. Hij klopt hem hemoedigend op zijn schouder, strijkt hem door het wilde haar en bekijkt hem peinzend, zoals een vader die zijn zoon op iets heeft betrapt en het ellendig vindt hem te moeten straffen.

Maar Bedoh heeft een grote karpokfabriek in brand gestoken, nog pas enkele dagen geleden. Dat kan niet worden geduld en dat kunnen de Nederlanders niet zonder meer toestaan. Ook de Javanen weet, dat brandstichters zich buiten de wet stellen en een gevaar betekenen voor de samenleving. Vandaar dat zij naar de soldaten zijn gekomen en hebben gezegd: daar woont een brandstichter, de kleine Bedoh. Toen is Bedoh natuurlijk opgehaald en hij was niet zo slim of hij praatte zich vast, zo vast dat hij eindelijk niet anders kon dan de waarheid vertellen.

sloop en het flesje met benzine en springstof met kracht midden in de grote goedaang wierp. En dan weg hollen. Hij had wel in angst gezeten voor de soldaten, maar de schrik voor den sergeant had het gewonnen.

De fabriek brandde uit, maar de belofde kleren kreeg Bedoh niet, den sergeant zag hij niet terug. Wel kwamen de soldaten hem halen. Hij had er ook niet over moeten praten. Maar, dit geluim en deze angst was te groot voor een kind om alleen te dragen. Hij moest het toch even te geven iemand kunnen luchten.

Nu staat hij tussen al deze grote mensen in, die hem niet verstaan en die hij niet verstaat, die het goed met hem menen, maar die niet tot hem kunnen doordringen, want niet alleen de taal staat tussen hen in, doch ook de propaganda van vijf jaren.

Iemand presenteert een sigaret. De aansteker met het dansende vlammetje gaat de kring rond. Bedoh's ogen schitteren en krijgen weer belangstelling. Is het voor het vuur, dat hij ziet en herinnering oproept aan vernieling? Of het mechaniek dat met een druk een vlam doet opspringen? Zoals iedere jongen zich voor technische kunstjes interesseert?

Ik denk het laatste. Ik geloof bij nader inzien toch niet, dat dit een boefje is. Niet Bedoh, maar de sergeant, die hem preste en tientallen andere jongens tussen de tien en de vijftien jaar, en de gehele Tentara, die kinderen gebruikt, waar zij zelf te bang is.

W. B.

MASMAN & STROINK SMC.

ben uit Oengaran. Nu zouden er immers geen galante Tigertjadders zijn, die ons de emmers uit de handen nemen om 't water uit de drums naar de badkamer te slopen. Op de scholen zijn nog niet alle boeken aanwezig. Veel moet door de leerlingen worden overgeschreven. Zat een leerling met erg veel huiswerk en moest daarbij nog een stuk uit een geleend boek worden overgeschreven, dan vroeg het slachtoffer aan een van de pleegbroers met haar allerliefste stemmetje: „Arie wil je deze les voor me overschrijven?" En Arie trok een stoel bij in de studeerkamer, die anders „Out of bounds" is voor de Tiger, en begon ijverig te pennen, hoewel hij eigenlijk liever zat te lezen.

Uren kon een andere knaap zittentekenen, omdat die leerling geen Rembrandttalent bezit. Zo werd geholpen met de moderne talen door samen een stuk te lezen of woordjes te overhoren. Een andere keer kwamen passer en driehoek er bij te pas. Maar ook bleken enigen huishoudelijke talenten te bezitten. Ze maakten „de kachel" (arrang vuurtje) voor me aan. Hielpen met de vaat af te wassen en zetten keurig netjes de boel op z'n plaats neer.

Brave Tiggers, Ik zou nog vele feiten kunnen opsommen, maar ik wil niet onbescheiden zijn door nog meer plaatsruimte in te nemen. Ik wil alleen dit nog zeggen, en met mij waarschijnlijk vele Semarangers, dat jullie niet alleen door het brengen van recht en veiligheid, maar ook door jullie gulle hulpvaardigheid een grote plaats in ons hart hebt ingenomen.

„Mans"

Getrouwd:
JOHN H. WILLE
Sergt. Maj. L. T. D.
P. A. TEDDING v. BERKHOUT
Mil. Hospitaal
10 Sept. 1947.
Parallelweg 2

aard waarvan vele exemplaren worden verlangd, kunnen slechts afgedrukt worden in overleg met den leider van de Fotografie Afdeling.

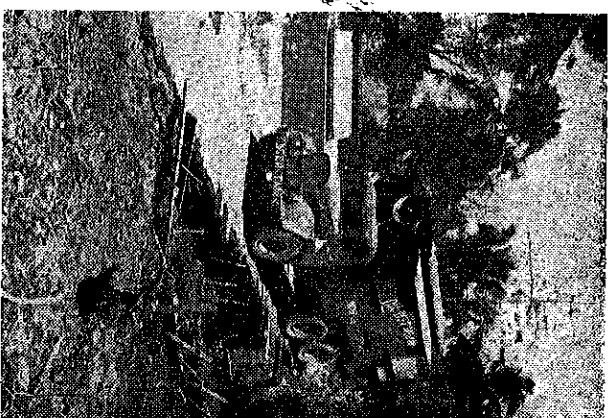
In ieder geval wordt zinnigheid bij bestellen van afdrukjes steeds voorbehouden.

Met het ontwikkelen van een filmpje is ongeveer één week gemoeid, met afdrukken 14 dagen.

Worden door één persoon verscheidene films aangeboden van verschillende personen, dan moeten deze films ieder in een afzonderlijke enveloppe met duidelijke vermelding van naam en onderdeel worden ingeleverd.

De Tafeltennis wedstrijden in de Happy World die plaats zouden vinden op 13 en 14 September a.s. zijn uitgesteld tot 20 en 21 September a.s.

De fameuze Goochelaar en Telepaath Jonghiso met zijn charmante assistente treden vanaf Maandag 15 September op voor alle onderdelen van de „T" Brigade in Salatiga en Ambarawa. In de Garnizoens orders vindt men hierover nadere mededelingen.

Welfare aan het front. De cartime-auto waagt zich over een verrukke brug.